

97. Hel sjældent rørtes Pen og Bog.

(Københavns Universitets Stiftelse.)

A. P. Berggreen.

Allegro.

sempref

1. Hellsjæl-dent rørtes Pen og Bog af vo-re blon-de
Fæ-dre, men frej-dig de til Sværdet tog for O-dins Land at
hæ-dre. Mens Fran-ken læ-ste Nat og Dag med Pla-tos Bog i
Hæn-der, de Dan-ske slo-ge-djær-ve Slag i-blandt de grim-me Ven-der.

2. Den maatte købe Rejsesko,
hvis Hu stod til Latinen;
thi her var ingen Læsere
for Buestrengens Hvinen.
Selv Saxo, som Bersærkers Pris
med vældig Røst basuner,
har lært af Munken i Paris
at skrive vælske Runer.
3. Kong Kristjan kom, og han paa Stand
sit ædle Hoved ryster:
„Mon os paa hjemmefødt Forstand
i vore Dale brøster?
Er Aandens Armød her saa stor?
Ej mine Børn med Kummer
skal snige sig til fremmed Bord
og trygle franske Krummer.“

4. Nu ved den brave Konges Skænk
i stolte Høresale
Studenten paa den danske Bænk
gav Agt paa Landsmænds Tale.
Nu løde Hjemmets Alvorsord
fra danske Talerstole,
og aldrig mere Mænd af Nord
skal gaa i fremmed Skole.
5. Da klang de svundne Tidens Lov
fra djærve danske Lunger,
og hver en Blomst i Mark og Skov
blev døbt af danske Tunger.
Ja, hver en Flugt af Himlens Hær
fra Kristjans Taarn blev regnet
og for Alverdens Folkefærd
med klare Træk betegnet.

6. Saalænge derfor Gnist af Aand
i Kristjans Skole findes,
den danske Lærdoms Skaberhaand
med Jubelsang skal mindes.
Mens een Student ved Aksels Havn
et Bogstav ved at skrive,
saa længe skal Kong Kristjans Navn
med Hurra hilset blive.

Poul M. Møller.